

Тервеля на тронъ до себе си и го наметналъ съ цезарска мантия, съ което призналъ царското достойнство на българския господарь, а слѣдъ това го наградилъ съ богати подаръци. Като напълнилъ цѣли ковчежи съ пари, Тервель раздавалъ на войниците си: дѣената имъ рѣка пълнѣлъ съ злато, а лѣвата — съ сребро. Вънъ отъ многобройнитѣ подаръци, императорътъ се задължилъ да плаща ежегодно данъкъ на българитѣ и имъ отстъпвалъ областъта *Загора*.

Не се изминали двѣ години и Юстинианъ II нарушилъ мира, излѣзълъ съ флота при Анхиало и разположилъ войската си на близкото равнище; но билъ така грозно разбитъ, че едвамъ успѣлъ да се скрие въ крѣпостта съ остатѣцитѣ отъ войската си. Тогава той се подобрилъ съ българитѣ, но билъ наскоро обезглавенъ, а въ Византия се почнали нови борби за прѣстола. Тервель се възползувалъ отъ това и започналъ да напада, граби и плѣни чакъ до Златнитѣ врата. Това се повтаряло, додѣто императоръ Теодосий III не се съгласилъ да склучи въ 716 г. миръ при слѣднитѣ условия: границата на българското царство да се прѣмѣсти по на югъ, до голѣмитѣ Монастирски върхове; Византия да дава ежегодно копринени дрехи и червени кожи на стойность 30 литри злато; забѣгналитѣ зломишленици противъ властѣта да се прѣдаватъ и отъ двѣтѣ държави; най-послѣ, търговцитѣ и отъ двѣтѣ страни да прѣдставятъ стокитѣ си съ пломби и печати, а ония стоки, които нѣматъ пломби, да се конфискуватъ за въ полза на държавната каса.

На слѣдната година арабитѣ се толкова усилили, че се явили подъ стѣнитѣ на Цариградъ и го обсадили по сухо и по море. Понеже закрѣпването на арабитѣ въ Балканския полуостровъ било опасно и за българската държава, Тервель повиканъ на помощъ отъ византийцитѣ, събралъ силна войска, дошълъ (въ 718 г.) подъ стѣнитѣ на Цариградъ, разбилъ арабитѣ, избилъ 22 хиляди отъ тѣхъ и отървалъ и Византия и цѣлия Балкански полуостровъ отъ арабската опасность.